

ယဉ်ယဉ်နု(မန္တလေး)

ကြက်ခြေခတ်ကလေးများနှင့်
လူငယ်ဝတ္ထုတိုများ

ဒုတိယအကြိမ်

စာရေးသူ၏ အမှာစာ

ကျွန်မတွင် တစ်ဦးတည်းသော သားတစ်ယောက် ရှိပါသည်။ တစ်ဦးတည်းသော သားကို ကျွန်မက မျက်စိအောက်က အပျောက်မခံဘဲ စောင့်ကြည့်နေလေ့ ရှိသည်။ သားကလည်း တစ်ယောက်တည်းဆိုတော့ အပေါင်းအသင်း တော်တော်ခင်သည်။ အမြဲတမ်း သူငယ်ချင်းတွေနှင့် တတွဲတွဲ၊ အုပ်စုကလေးနှင့် အတူနေလေ့ ရှိတော့ ကစားချိန်၊ စားသောက်ချိန်၊ စာကျက်ချိန်တွေမှာ သူ့သူငယ်ချင်း တော်တော်များများက ကျွန်မ၏ မျက်စိအောက်သို့ အလိုလို ရောက်လာသည်။ စာရေးဆရာမ တစ်ယောက်၏ ပတ်ဝန်းကျင်ကို လေ့လာတတ်သော အာရုံမှတစ်ဆင့် သားသူငယ်ချင်းများ၏ ဘဝ၊ ခံစားချက်၊ ပတ်ဝန်းကျင်ကို တုံ့ပြန်မှု စသည့်ကိစ္စများဖြင့် ကျွန်မ၏ လိပ်ပြာ နိုးကြားလာသောအခါ ရင်ထဲမှာ ဝတ္ထုလေးတွေ ဖွဲ့တည်လာခဲ့ရလေသည်။ လူငယ်လေးတွေ၏ အတွေ့အကြုံ၊ လက်ဆတ်သော အတွေးအခေါ်တွေနှင့် ရေးသားခဲ့သော ဝတ္ထုတိုလေးများကို စုစည်းပြီး “တက်နေခြည်ဝင်း” အမည်ဖြင့် ထုတ်ဝေခဲ့ဖူးပါသည်။

ယခုအခါ ထိုဝတ္ထုလေးများကို ဒုတိယအကြိမ် ပြန်လည်ထုတ်ဝေရန် အကြောင်းဖန်လာသော အခါ ထုတ်ဝေသူက ကြက်ခြေခတ်ကလေးများ ဝတ္ထုတို ခေါင်းစီးတင်လိုသဖြင့် ညှိနှိုင်းပြီး ခေါင်းစီးပြောင်းပေးခဲ့ပါသည်။ ပထမအကြိမ် ထုတ်ဝေစဉ်ကလည်း ဤလူငယ်ဝတ္ထုလေးများသည် စာဖတ်သူတို့၏ ရင်ထဲကို အတိုင်းအတာ တစ်ခုအထိ ရောက်ရှိခဲ့ပါသည်။ ပြန်လည်ထုတ်ဝေပေး သော “အလင်းသစ် စာပေ” အား အထူးပင် ကျေးဇူးဥပကာရ တင်ရှိပါကြောင်း မှတ်တမ်းတင်အပ် ပါသည်။

ယဉ်ယဉ်နု (မန္တလေး)

*

တက်နေခြည်ဝန်း

ကိုရီရဲ့ တိရစ္ဆာန်ဆေးကုခန်းကလေးဟာ ၃၃ လမ်းနဲ့ ၈၄ လမ်းထောင့်မှာ ရှိပါတယ်။ မြို့တော်ရဲ့ အသည်းနှလုံးနေရာ မဟုတ်တောင် အဆုတ်လောက်တော့ ရှိတယ်။ အင်း... ကံမကောင်း အကြောင်းမလှစွာ မန်းမြို့တော်ကဖီးတို့၊ ဝင်းလိုက် ရုပ်ရှင်ရုံတို့နဲ့ နီးတယ်။ ကိုရီကလည်း မိတ်ဆွေ ပေါပေါဆိုတော့ ဝင်းလိုက် ရုပ်ရှင်ရုံ ရုပ်ရှင်လာကြည့်တဲ့ မိတ်ဆွေတွေ ကိုရီဆီကို အသွားအပြန် ဝင်ဝင်လာကြပြီး...

“ကိုရီ လုပ်ဗျာ။ မန်းမြို့တော်ပေါက်စီနဲ့ လက်ဖက်ရည်” ဆိုရင် ကိုရီ အဲဒီ နေ့ ဘတ်ဂျက် ထိခိုက်ပြီပေါ့။ လက်ဖက်ရည် သောက်ရင်းနဲ့ သူတို့ရဲ့ ကိုယ်ရေးကိုယ်တာ လူမှုရေးရာတွေ ရင်ဖွင့်ကြသေးတယ်။ ဒီနေ့ဆိုရင် အံတကြိတ်ကြိတ်၊ လက်သီးတဆုပ်ဆုပ်နဲ့ ကြိတ်မနိုင် ခဲမရ ဖြစ်နေတဲ့ သူငယ်ချင်းတစ်ယောက်က...

“ကိုရီ စဉ်းစားကြည့်ပါဗျာ။ ကိုရီလည်း တစ်သက်လုံး သိခဲ့ပါတယ်။ အဲဒီ ကောင် လေးငါးဆယ်တန်း ကတည်းက ကျွန်တော်တို့အိမ်က ပေးကျွေးလာခဲ့တာပါ။ မိန်းမယူတော့လည်း ပိုက်ဆံချေးရသေးတယ်။ အခုဗျာ ကျွန်တော်နဲ့အတူ မလေးရှားသွားဖို့ လုပ်နေတာ။ ဒီကောင် ကျွန်တော့်ကို မပြောဘဲ ခြေပုန်းခုတ်ပြီး ထွက်သွားပြီလေ။ အတူသွားမယ်ဆိုတဲ့ စိတ်ဓာတ် မထားနိုင်ဘူး သိလား” ဆိုတာကို တစ်နေကုန် ဖျောင်းဖျနေခဲ့ရတယ်။ ကိုရီရဲ့ လူနာစင်ပေါ်က (အဲ... အဲ) တိရစ္ဆာန်နာစင်ပေါ်က ခွေးလေး၊ ကြောင်လေးတွေက ငေးလို့ပေါ့။ အဲဒီ လိုနဲ့ ညနေစောင်းသွားပြန်တော့ အစ်မဝမ်းကွဲတစ်ယောက်က ငိုကာ ရယ်ကာနှင့် ရောက်လာပြန်ပါ လေရော။

“မောင်လေးရယ်... မင်း စဉ်းစားကြည့်။ မေသီတာဆိုတာ တူမအရင်းလေးလို စောင့်ရှောက်လာရတာ ။ အခု ဆေးခန်းသွားချင်လို့ ဆိုင်ကယ် သွားငှားတာ၊ တရုတ်ဆိုင်ကယ်ပဲ ယူသွားပါတဲ့။ ဂျပန်ဆိုင်ကယ်က ရေဆေးထားလို့

ချမစီးချင်ဘူးတဲ့။ အစ်မကို ပြောင်ပြောင်ကြီး ပြောလွှတ်လိုက်တယ်။ ငါတို့
ကျွေးထားတဲ့ ထမင်းတွေ၊ ငါတို့ ဆင်ထားတဲ့ အဝတ်အစားတွေ... ဟီး... ဟီး” ဆိုပြီး
ငိုပြန်ပါလေရော။

ကိုရီ ခေါင်းကုတ်ပြီး ချောရပြန်ပါတော့တယ်။ သူတို့က အတုံ့အပြန်
လိုချင်လို့ ပြောတာ မဟုတ်ပါဘူးလို့ ဘယ်လိုပဲ ပြောပြော သူတို့စကားတွေထဲမှာ
အတုံ့အပြန် လိုချင်တာတွေက အထင်းသား ပေါ်နေလို့ ကိုရီ သက်ပြင်း ချရပါတယ်။
အကုန်လုံး ရှင်းသွားကြပြီး ည ခုနှစ်နာရီထိုး လောက်ကျတော့ ဝတ္ထုတစ်ပုဒ်
ထိုင်ဖတ်နေမိတယ်။ ကိုရီက ဝတ္ထုဖတ်ရင် ဈာန်ဝင်တတ်တယ်။
တစ်အောင့်လောက်ပဲ ကြာတယ်လို့ ထင်တဲ့အချိန်၊ ဖျတ်ခနဲ နာရီလှမ်းကြည့်မိတဲ့
အချိန်မှာ ကိုးနာရီ ခွဲပြီးနေပြီ။

အမယ်... အချိန်မနည်းတော့ပါလား။ ဆေးခန်းပိတ်တော့မှပဲလို့
စဉ်းစားလိုက်မိတဲ့အချိန်မှာ ဖျတ်ခနဲ တစ္ဆေတစ်ကောင်လို ကလေးလေးတစ်ယောက်
ဆေးခန်းထဲသို့ ဝင်လာပါတယ်။

ဝင်လာပုံက တိတ်တိတ်ဆိတ်ဆိတ်မို့ ကိုရီ ကြောင်သွားပါတယ်။
သူကလည်း ကိုရီနားမှာ ဘာမှမပြောဘဲ ရပ်နေတယ်။ အသက် ၁၃ နှစ်လောက်
မည်းမည်းပိန်ပိန် ညှဉ်းဆိုးဆိုးနဲ့ ဂျင်းဘောင်းဘီ ခူးပြတ်ကလေး ဝတ်ထားတဲ့
ကလေးဟာ ပြူးကြောင်ကြောင်ကလေးနဲ့ ကိုရီကို ကြည့်နေတယ်။ ကိုရီက
သူ့ခေါင်းပေါ်က မပြီးမသင်ဘဲ ထားတာ ကြာပုံပေါက်နေတဲ့ ဆံပင်ရှည်ရှည်
အရောင်မွဲမွဲတွေကို စိုက်ကြည့်ရင်း....

“ဘာတုန်းကွ” လို့ မေးလိုက်မိတယ်။

သူက “ဟိုသင်းဗျ။ ကျွန်တော့်ခွေးမကြီး မမွေးနိုင်လို့ ဆရာ
လိုက်ကြည့်ပေးပါ” လို့ ပြောတယ်။ ဘုရားရေ... အခုပဲ ကိုးနာရီ ခွဲနေပြီ။
ဒီကောင်လေး ပုံစံနဲ့ သေချာတယ်။ အယ်လ်ဇေးရှင်းတော့ ဟုတ်မှာမဟုတ်ဘူး။ ကိုရီ

ပျင်းရိပျင်းတွဲထပြီး အညောင်းဆန့်လိုက်တယ်။

“ဆရာ မွန်းလွဲနှစ်နာရီက တစ်ကောင်မွေးထားတာတဲ့။ အခုထိ နောက်ထပ် မမွေးတော့ဘဲ ဗိုက်ကြီးပူပြီး ညည်းနေတာ။ မြန်မြန်လုပ်ပါ ဆရာ၊ ခွေးမကြီး သေတော့မှာ ထင်တယ်”

မွန်းလွဲနှစ်နာရီက တစ်ကောင် မွေးထားတာဆိုတဲ့ စကားက ကိုရီကို ဒိန်းခနဲ ဖြစ်သွားစေတယ်။ ဆတ်ခနဲ ဆေးအိတ်ကို ဆွဲယူလိုက်ပြီး တံခါးကို မြန်မြန်ဆွဲပိတ်လိုက်တယ်။ အပြင်ဘက်ကို ရောက်တော့မှ ဆေးခန်းထဲကို မဝင်ဘဲ မှောင်ရိပ်မှာ ထိုင်နေကြတဲ့ ကလေးသုံးယောက်ကို မည်းမည်း မည်းမည်းနဲ့ ထပ်တွေ့ရတယ်။ ကလေးတွေက ပြိုင်တူထရပ်လိုက်ကြတယ်။

မလင်းတလင်း လမ်းဓာတ်မီးတိုင်အောက်မှာ အကုန်လုံးဟာ ညစ်တီးညစ်ပတ် ပေစုတ်စုတ်ကလေးတွေပဲလို့ ကိုရီ သတိထားလိုက်မိတယ်။ တစ်ယောက်က ရသလားလို့ မေးတယ်။ ဆေးခန်းထဲ ဝင်လာတဲ့ကောင်က အေးလို့ ပြန်ဖြေတယ်။ တဝန်းဝန်းနဲ့ ပြေးသွားကြပြီး ၈၄ လမ်းကို ကူးပြေးပြီး အနောက်ထဲ ဆင်းပြေးကြတယ်။

ဆိုင်ကယ်ဆွဲထုတ်ပြီး ကိုရီ မောင်းထွက်လာတော့ စောစောကကောင်က နောက်ခုံပေါ်မှာ ပါလာတယ်။

“စောစောလာခေါ်ရောပေါ့ကွာ” လို့ ကိုရီ ပြောမိတော့ “ကျွန်တော် ပြန်လာတော့ ရှစ်နာရီ ထိုးနေပြီ။ အဲဒီ တော့မှ ပေတူးတို့က ပြောပြတာ၊ ထမင်းမစားဘဲ ဆရာ့ကို လာခေါ်တာ။ ကျွန်တော် ဘူတာကြီးကို သွားရင် ၃၃ လမ်းက ဖြတ်နေကျလေ။ ဆရာ့ဆေးခန်းကို တွေ့တွေ့နေလို့” ကိုရီ ဘာမျှ ပြန်မပြောနိုင်တော့ဘူး။

ကိုရီသည် ၃၃ လမ်းအတိုင်း အနောက်ကို ဆင်းလိုက်တော့ ဒုန်းပြေးနေကြတဲ့ ကလေးအုပ်စုကို ကျော်လာတယ်။ ကလေးတွေက မစောင့်နဲ့

မစောင့်နဲ့လို့ အော်ကြတယ်။ နောက်ကကောင်ရဲ့ လမ်းညွှန်မှုအတိုင်း ဟိုချိုး၊ ဒီကွေ့၊
မောင်းလာခဲ့တာ နောက်ဆုံး လမ်းတောင် မရှိတော့ဘဲ အိမ်ကြားတွေထဲ
ရောက်လာတော့မှ ဆိုင်ကယ်ကို ရပ်လိုက်ရတယ်။

တကယ်ကို ဖြုတ်သိပ်ကျပ်ညပ်နေတဲ့ ရပ်ကွက်ဗျာ။ အိမ်တွေက ဖင်ချင်း
ခေါင်းချင်း ဆက်နေတာပဲ။ ကပြင်ကလေးရှိတဲ့ အိမ်ကလေးရှေ့မှာ ခွေးမကြီး
တစ်ကောင်၊ ကပြင်ကလေးပေါ် မေးတင်ပြီး တုံးလုံးလေး လှဲနေတယ်။ ခွေးမကြီးက
ဗမာခွေးပါ။ လူတွေကလည်း အံ့ခဲနေတာပဲ။ အဲဒီ ထဲမှာ မိန်းမတစ်ယောက်က
ဟောင်ဖွာ ဟောင်ဖွာနဲ့ အော်နေတယ်။

“ငါတို့က တစ်နေကုန် ထမင်းဆိုင်မှာ ရှိနေလို့ ညည်းတို့ လူပါးဝတာ။
ညည်းတို့ခွေးကို ညည်းတို့အိမ်တွေထဲ မွေးခိုင်းပါလား။ လူမရှိတဲ့ အိမ်ပေါ်လာပြီး
ပစ်ထားတာ၊ ဒီခွေးလေ ခွေးလွင့်ကလည်း ငါတို့အိမ်ပေါ်မှာမှ သောင်တင်နေတယ်။
ဒုက္ခပါပဲ”

သူ့အော်သံကြောင့် ကိုရီ အလုံးစုံကို နားလည်လိုက်ပါတယ်။
ဆိုင်ကယ်ပေါ် ပါလာတဲ့ ဖိုးသားဆိုတဲ့ ကောင်လေးက...

“ဟာ.. အမေကလည်း တိတ်တိတ်နေပါ၊ ဒီမှာ ဆရာဝန် ပါလာပြီ” လို့
ပြောတော့ “အမယ်လေး... လျှာရှည်လိုက်တဲ့ မိကျောင်းသား၊ ဆရာဝန်
သွားခေါ်ရတယ်တဲ့ အံ့ရော၊ သူတို့က ပိုက်ဆံ ဘယ်လောက်များ ပေါနေလို့ပါလိမ့်”
ဆိုပြီး ခြေဆောင့် အိမ်ထဲဝင်သွားတယ်။ တံခါးလည်း ဝန်းခနဲ ပိတ်သွားတယ်။

ကိုရီလည်း ဝတုတ်တုတ် ခန္ဓာကိုယ် မသက်မသာကြီးနဲ့
ကပြင်လေးပေါ်မှာ ဆောင့်ကြောင့် ထိုင်ပြီး ခွေးမကြီးကို
စမ်းသပ်ကြည့်ရတော့တာပါ။ ည ၁၀ နာရီကျော် မှောင်မည်းနေတဲ့ အချိန်မို့
ကလေးတွေက ဖယောင်းတိုင်လေးတွေ ကိုင်ပေးထားကြတယ်။

ခွေးမကြီးခမျာမှာတော့ ညှပ်ရိုးက သိပ်ကျဉ်းနေတာ တွေ့ရတယ်။

ပထမဆုံး တစ်ကောင် မွေးတာတောင် သိပ်အံ့ဩဖို့ ကောင်းပါတယ်။ ခွေးမကြီးကို ကလေးတွေက ဝိုင်းကိုင် ပေးထားကြတယ်။ အစာမစားရဘဲ ကလေးကို ကြိုးစားညှစ်မွေးနေရလို့ သိပ်တောင် မလှုပ်ရှား နိုင်ပါဘူး။ ပြင်ဆင်စရာ ရှိတာလေးတွေကို ပြင်ဆင်၊ ခွဲစိတ်ရင် သုံးမယ့် ပစ္စည်းတွေ ချ၊ ခွဲစား၊ ချုပ်အပ်၊ Catgut ၊ ကတ်ကြေးစတာတွေ အဆင်သင့် လုပ်ရပါတယ်။ ကပြင်လေးပေါ်မှာပဲ ထမင်းစား စားပွဲခုံလေးချပြီး ခွေးမကြီးကို တင်ပြီး မေ့ဆေးပေးရတယ်။ မေ့ဆေးထိုးပြီး ငါးမိနစ်အကြာမှာ ခွေးမကြီး မေ့သွားပါပြီ။ ခွေးမကြီး ခွဲမွေးမလို့ ဆိုတဲ့ သတင်းက သူတို့ တစ်ရပ်ကွက်လုံး ပျံ့သွားတော့ လူတွေကလည်း ဝိုင်းဝိုင်းလည်လို့ပါပဲ။ ကိုရီလည်း ချွေးတရွဲရွဲနဲ့ပေါ့။

ည တစ်နာရီထိုးပြီးမှ ခွဲစိတ်မှု အောင်မြင် ပြီးမြောက်ပါတယ်။ ဗိုက်ထဲက ခွေးကလေး ခြောက်ကောင် ထပ်ရပါတယ်။ အားလုံး ကျန်းကျန်းမာမာနဲ့ မွေးနိုင်ခဲ့ပါတယ်။ ဗိုက်ထဲက ထွက်လာတဲ့ ခွေးကလေးတွေကို သူက တစ်ကောင်ယူမယ်၊ ငါက တစ်ကောင် ယူမယ်နဲ့ ချက်ချင်းပဲ မွေးစားမယ့်သူတွေ ခွဲတမ်းပြည့်သွားပါတယ်။ ခွေလေးတွေ ထုတ်ပေးရ၊ သုတ်ပေးရနဲ့ ကိုရီ အလုပ်တွေရှုပ်ပြီး ဗိုက်ပြန်ချုပ်နေတဲ့အချိန် အနီးကပ်ဆုံးမှာ ဖယောင်းတိုင် ကိုင်ပေးနေတဲ့ ဖိုးသား လှစ်ခနဲ ပျောက်သွားတယ်။ ခဏနေတော့ သူ့အမေအသံ စွာလောင်လောင်နဲ့...

“ဟဲ့ကောင်လေး၊ ဒါ မနက်ဖြန် သုံးဖို့”

“ဟာ... အမေကလည်း ဗျာ။ ပေးစမ်းပါ”

အားလုံး ခွဲစိတ်၊ ချုပ်လုပ်ပြီးသွားတော့ ခွေးမကြီးကို လိုအပ်တဲ့ ဆေးတွေ ထိုးပေး၊ အားဆေးတွေ ထိုးပေး၊ ပြီးတော့ လက်ဆေး၊ ပစ္စည်းကိရိယာတွေ ဆေးရပါတယ်။ ကိုရီ ဟင်းချပြီး သူတို့အိမ်ရှေ့ ခုံတန်းလျားလေးပေါ် ပစ်လွှဲမတတ် မောသွားတော့ အိမ်တံခါးလေးပွင့်ပြီး ဖိုးသားတို့ အမေ ထွက်ပါလာတယ်။ သူ့လက်ထဲမှာ ရေနွေးကြမ်း လင်ပန်းလေးနဲ့ ဖန်ခွက်ကလေးတွေက

တိုက်ချွတ်ထားလို့ စင်ကြယ်နေသလို သူ့မျက်နှာကလည်း အပြုံးနဲ့
စင်ကြယ်နေတယ်။ စောစော က အော်ဟစ်နေတဲ့မျက်နှာ မဟုတ်တော့ဘူး။ အဲဒီ လို
နေတုန်း ဖိုးသားက ကိုရီရှေ့ကို နှစ်ရာတန်လေး တစ်ရွက်စပြီး ချပေးလိုက်တယ်။

တစ်ယောက်ပြီး တစ်ယောက် လက်သေးသေးကလေးတွေ၊
လက်ညှစ်ပတ်ကလေးတွေ၊ တစ်ရွက်ပြီး တစ်ရွက် ယူလာကြတာ ငါးဆယ်တန်
နွမ်းနွမ်းကလေးတွေ၊ ဆယ်တန်၊ နှစ်ဆယ်တန် အကြွေလေးတွေချည်းပါပဲ။
အားလုံးကို ဖိုးသားက စီထပ်ပြီး ရေပေးတာ ခြောက်ရာငါးဆယ် ရှိပါတယ်။
လက်ကလေး နှစ်ဖက်နဲ့ ကိုင်ပြီး ကိုရီကို ရိုရိုသေသေ ပေးရှာတော့ ကိုရီလည်း ယူပြီး
အိတ်ထောင်ထဲ ထည့်လိုက်မိပါတယ်။

“ဆရာကြီး... ခွေး ဒီလို ခွဲမွေးရင် ဘယ်လောက်ယူပါသလဲ”

လို့ အမျိုးသမီးတစ်ယောက်က မေးတာကို ကိုရီ ပြုံးပြီး
ခေါင်းခါပြလိုက်ပါတယ်။

“ကျွန်တော် ခွဲမွေးရင် တစ်သောင်း ယူပါတယ်ဗျာ”

လို့ ကိုရီ သူတို့ကို အသိခံမှာ မဟုတ်ပါဘူး။ ဘယ်တော့မှလည်း
ပေတိုးတို့၊ ဖိုးသားတို့ သိအောင် ပြောဖြစ်များ မဟုတ်ပါဘူး။

လောလောဆယ်ကို နှစ်နာရီခွဲပြီးလို့ သုံးနာရီ ထိုးတော့မှာမို့ ကိုရီ
အိမ်ကိုပဲ ဒုန်းစိုင်း ပြန်လာဖြစ်တယ်။ မောမောနဲ့ အိပ်ပျော်သွားလိုက်တာ
မနက်မိုးလင်းလင်းချင်း ခေါင်းထဲ ဝင်လာတဲ့ အတွေးက ကလေးတွေရဲ့ ပိုက်ဆံ
ခြောက်ရာငါးဆယ်ကို ဘုရားကြီးကို သွားပြီး တစ်ခုခု လှူလိုက်ဖို့ပဲ။ ဒါပေမယ့်
ဒီပိုက်ဆံလေးတွေထဲမှာကို ဇီဝိတဒါနက ပါပြီးသားလေ။ ဒါမှ အမြော်အမြင်
အတုံ့အပြန် လိုချင်ခြင်း ကင်းမဲ့တဲ့ ဒါန။ ကိုရီ ချက်ချင်းပဲ ဆိုင်ကယ်လေးကို ဆွဲပြီး
ထွက်လာတာတော့ ဘုရားကြီးဘက်ကိုပဲ ထွက်ခဲ့တယ်။ မှန်ပေါင်ဆိုင်တစ်ဆိုင်ကို
ဝင်ပြီး ကလေးတွေရဲ့ ပိုက်ဆံကို ကတ်ထူပြားပေါ်မှာ ပေါင်သွင်းထားခဲ့တယ်။ ကိုရီရဲ့

ဆေးခန်းထဲမှာ အဲဒီ ပိုက်ဆံပေါင်ကို ထောင့်လေးတစ်နေရာ စားပွဲခုံပေါ်မှာ တင်ထားခဲ့တယ်။

“ဟာ ခင်ဗျားဆေးခန်းက ပိုက်ဆံလာဘ်ခေါ်တွေ ဘာတွေနဲ့ပါလားဗျာ။ ဒါပေမယ့် ခက်တယ်ဗျာ။ နှစ်ဆယ်တန်လေးတွေ၊ ငါးဆယ်တန်တွေ၊ အနုပိအစုတ် ကလေးတွေပါလား။ တစ်ထောင်တန်တွေ၊ ဒေါ်လာတွေ မပါဘူးလားဗျာ”

အထူးအဆန်း ကလိတိတိ၊ ရိတိတိ မေးလာတဲ့ မိတ်ဆွေတွေကို ကိုရိုက တခမ်းတနား ဇာတ်ကြောင်းပြောပြပြီး ကလေးတွေရဲ့ လင်းလက်တဲ့ ဒါနကလေးကို အမွှမ်းတင်တတ်တယ်။ အဲဒီ အခါ တချို့ စိတ်ဝင်တစား ခေါင်းတညိတ်ညိတ်နဲ့ နားထောင်တယ်။ တချို့ကလည်း အင်း... အင်းပေါ့။ တချို့ကလည်း ဝတ်ကျေတန်းကျေ နားထောင်ပြီး...

“ဒီနေ့ည အင်္ဂလန် ဘယ်နှဂိုးလောက် ရှုမလဲ မသိဘူးနော်”

ဆိုပြီး ထသွားတတ်တာမျိုး။

အဲဒီ လိုနဲ့ တစ်ညနေမှာ ကိုရိုရဲ့ သူငယ်ချင်းတစ်ယောက် ထုံးစံအတိုင်း ရင်ဖွင့်ဖို့ ကိုရိုဆီကို ရောက်လာပြန်ပါလေရော။

“မမကြီးကွာ ကိုရိုရာ၊ အပျိုကလည်း အပျိုကြီး၊ စားမယ့် သောက်မယ့်သူလည်း မရှိ။ ငါ့ကို စောင့်ရှောက်မယ့်သူ မရှိဘူးဟဲ့ဆိုပြီး အမေ့ရဲ့ အတွင်းပစ္စည်းတွေကို အကုန်ယူတာကိုလည်း ငါတို့က လက်ခံပါတယ်။ ၈၄ လမ်းတိုက် ပေးဟဲ့ဆိုလည်း ပေးလိုက်တာပဲ။ အခုဟာက ဒေးဝန်းထဲက ပြပေါက် ဆီစက်ဝင်းကြီးကိုတော့ အမွေဆိုင်ခွဲရအောင်ပါဆိုတော့ ကဲကဲဆတ် ငြင်းတော့တာပဲ။ ဘယ်လိုလုပ်မလဲ။ ငါတို့ကလည်း သားသမီးတွေနဲ့ဆိုတော့ ပြဿနာတက်ကြ တော့တာကွာ”

“အေးလေကွာ၊ သိန်းထောင်ချီ ရထားပြီပဲ၊ တော်ပြီပေါ့။ အပျိုကြီးဆိုတော့ လောဘကြီးမှာပေါ့ကွာ”

သူငယ်ချင်းက တဟားဟားရယ်ပြီး ထသွားလို့ ဘာမျှ မကြာပါဘူးဗျာ။ လွန်ရော၊ ကျွဲရော တစ်နာရီလောက် ရှိသေး။ သူငယ်ချင်းရဲ့ အစ်မ အပျိုကြီး ဒေါင်းတင်၊ မောင်းတင်နဲ့ ပေါက်ချလာပါလေရော။ ငယ်ငယ်ကတည်းက အစ်မလို ဖြစ်နေတဲ့သူဆိုတော့ ကိုရီလည်း လန့်တာပေါ့။

“အမယ်လေး... မောင်ရီ၊ တတ်လည်း တတ်နိုင်ပါပေတော်။ မောင်နှမတွေကြားကို နင်ပဲ ရှုပ်ရှုပ်ယှက်ယှက်၊ ငါ့ကိုများ လောဘကြီးသလေး။ ဘာလေးနဲ့ နင်က ဘာဆိုင်လို့ ဝင်ပါရတာ လဲ။ နင် ဘာသိလို့လဲ။ သူတို့မှာ ကုမ္ပဏီတွေနဲ့၊ ၂၆ ဘီ လမ်းပေါ်မှာ တိုက်နဲ့၊ သားနဲ့ မယားနဲ့၊ စောင့်ရှောက်မယ့် လူတွေနဲ့၊ ငါ့မှာသာ အားကိုးရာမဲ့”

တစ်နာရီလောက် ငိုလည်း ငို၊ ဆူလည်း ဆူ၊ ငေါက်လည်း ငေါက်။ ကိုရီလည်း ရစရာမရှိအောင် စိတ်ညစ်ပြီး အထုအထောင်း၊ အကြိမ်းအမောင်း ခံလိုက်ရတာ ။ မောင်နှမကြား ဝင်မိတာ မှားပါတယ်။ လောဘ၊ မောဟ၊ ဒေါသတွေနဲ့ အုပ်ဆင်း၊ မှုန်မှိုင်းပြီး အပျိုကြီး ပြန်သွားတော့ ကိုရီဟာ အမှောင်ထုထဲမှာ နစ်မြုပ်ပြီး ကျန်နေခဲ့တယ်။ ပတ်ဝန်းကျင်မှာလည်း နေဝင်ဖျိုးဖျ အမှောင်ထုက ရစ်သန်းလာနေပြီ။ သဘာဝအမှောင်နဲ့ လောဘအမှောင်ကြားမှာ ခေါင်းတဆစ်ဆစ် ကိုက်နေပြီး ကိုရီ အင်အားမရှိဘူး ဖြစ်နေတယ်။

အဲဒီ အချိန်မှာ အမှောင်ထုထဲကို မည်းခနဲ တစ္ဆေတစ်ကောင်လို မည်းမည်းအရိပ်ကလေး တစ်ရိပ် ကိုရီနား ဖျတ်ခနဲ ရောက်လာတယ်။ ကိုရီက “ဘာတုန်းကွ” လို့ မေးလိုက်တော့...

“ကျွန်တော် ဖိုးသားပါ ဆရာ” လို့ သူက ပြောတယ်။ ကိုရီ လည်ပြန် တစ်ချက်လှည့်ပြီး မှောင်ထဲက သူတို့ရဲ့ ပိုက်ဆံမှန်ပေါင်ကလေးကို ဖျတ်ခနဲ လှမ်းကြည့်မိတယ်။ မှောင်ထဲမှာမို့ မမြင်ရဘူး။

“ကျွန်တော် တစ်ခု မေးချင်လို့ပါ ဆရာ၊ ဟို... ဟို ခွေးမကြီး

နောက်တစ်ခါ မွေးရင်ကော ဒီလိုပဲ ခွဲရဦးမှာလား”

ဟောဗျာ... မှောင်ထဲမှာ ဘာတွေ လာမေးနေပါလိမ့်၊ တစ်ရေးနီးမှ ပေါက်ပေါက်ရှာရှာ ဆိုပြီး ကိုရီ မျက်လုံးဖြပြီး ဖိုးသားကို ကြည့်တယ်။ မှောင်ထဲမှာ ကျင့်သားရလာလို့ ဖိုးသားကို ဝါးတားတား မြင်ရတယ်။ သူ့လက်ထဲမှာ ပိုက်ထားတဲ့ တစ်ထွာလောက် ပစ္စည်းက ဘာပါလိမ့်။ စပ်စုကြည့်ရင်း...

“အေးပေါ့ကွ၊ ညှပ်ရိုးကိုက ကျဉ်းနေတယ်ဆိုတော့ နောက်တစ်ခါ မွေးရင်လည်း ခွဲရဦးမှာပဲ”

ပစ္စည်းလေးကို ရင်မှာ ပိုက်ထားတဲ့ ဖိုးသားက တစ်စုံတစ်ခု မပွင့်တပွင့် ပြောရင်း ဆေးခန်းထဲက ပြန်ထွက်သွားတယ်။ “ဟင်” ဆိုပြီး ကုရီ ဖျတ်ခနဲ ထရပ်လိုက်မိတယ်။ အံ့ဩစရာပါလား၊ ဘုရား... ဘုရား၊ ဖိုးသားရဲ့ အဖြေက ကိုရီနားထဲမှာ အသံလှိုင်းခတ်ပြီး သူတို့ရဲ့ ပိုက်ဆံ မှန်ပေါင်လေးဆီကတစ်ဆင့် တလက်လက် ဖြာနေတဲ့ အလင်းတန်းတွေ ကိုရီရဲ့ ဆေးခန်းလေးထဲသို့ စီးဝင်လာသလိုပဲ။ ဟုတ်တယ်။ အမှောင်ခွင်း အလင်းဆောင်တဲ့ တက်သစ်စ နေခြည်နဲ့ရဲ့ အလင်းရောင်တွေလိုပေါ့။ အခု အမှောင်ထဲမှာ မဟုတ်ဘဲ တက်နေခြည်နဲ့ နွေးထွေးတဲ့ အင်အားသစ်တွေထဲမှာ စီးမျောနေတဲ့ ကိုရီနားမှာ တဝဲလည်လည် နေခဲ့တုန်း။ ဖိုးသားက ပြောသွားတယ်။

“ကျွန်တော်တို့လည်း ဒီလိုပဲ ထင်ပါတယ်။ ဒါကြောင့် ကျွန်တော်တို့ အားလုံး တိုင်ပင်ပြီး ဒီနေ့ကစ ပိုက်ဆံစုကြမယ်လို့၊ ဒီမှာ စုဘူး ဝယ်လာတယ်လေ။ နောင်နှစ်ကျရင် ဆရာ့ကို ခွဲစိတ်ခ ကောင်းကောင်း ပေးနိုင်အောင်လို့ပါ” တဲ့။

ဇာတ်လမ်းပြောပြသော ဒေါက်တာ ခင်မောင်ရီ B.V.S သို့ အမှတ်တရ....

ရွှေအမြူတေရပ်စုံမဂ္ဂဇင်း။

စက်တင်ဘာလ၊ ၂၀၀၆

ကြိုးပြတ်နေတဲ့ လေတံခွန်

“သားတို့ ကျောင်းနှစ်လခွဲ ပိတ်လိုက်ပြီ မေမေ”

အိမ်ပေါ်သို့ ဂုန်းခနဲ ပြေးတက်လာပြီး အော်ပြောလိုက်တဲ့ သားလေး ဝဏ္ဏအသံကြောင့် ဗုဒ္ဓေါ့ လို့ လန့်ပြီး တ၊မိအောင် မလေး တုန်လှုပ်သွားတယ်။
တစ်ဆက်တည်း...

“စိတ်ညစ်လိုက်တာနော်”

လို့လည်း ညည်းတွားမိသွားတယ်။

ကျောင်းဖွင့်နေတုန်း အိမ်မှာ နားတဲ့အချိန်လေးတွေမှာ တဟဲ့ဟဲ့ တဟင်းဟင်းနဲ့ တစ်ခါတလေ တုတ်တကိုင်ကိုင်နဲ့ ထိန်းရသိမ်းရ ခြောက်လှန့်ရတာ မလေးမှာ ဖတ်ဖတ်ကို မောလို့။ ခြောက်တန်းကျောင်းသား၊ ဆယ့်နှစ်နှစ်ဆိုတာ အင်မတန် ဆော့တဲ့အရွယ်၊ ကြံကြံဖန်ဖန် ပေါက်တီးပေါက်ရှာလည်း အင်မတန် ဆော့တဲ့အရွယ်။ တော်ကြာ သစ်ပင်တက်လား တက်ပြန်ပြီ၊ အိမ်နားမှာ ဗွက်အိုင်တွေကလည်း ပေါတော့ ဗွက်ထဲဆင်းလား ဆင်းပြန်ပြီ။ အမှိုက်ပုံ တက်ဖွလား ဖွပြန်ပြီ။ ဗွီဒီယို အခွေငှားဆိုပြီး လျှောက်လည်လား လည်ပြန်ပြီ။

တစ်ယောက်တည်း မွေးထားလို့ သက်သာမလား အောက်မေ့မိတယ်။
အဲဒီ တစ်ယောက်က လှစ်ခနဲ ပျောက်ပျောက်သွားလို့ မလေးမှာ ဟစ်ဟစ်ခေါ်ရတာ အမော၊ ကျောင်းသွားနေတဲ့ အချိန်ကလေးပဲ နားရတာ ၊ အခုလို နွေရာသီ ကျောင်းပိတ်လိုက်ပြီဆိုတော့ အဲဒီ နားခွင့်လေးတောင် ပျောက်ဆုံးသွားပြီမို့ မလေး စိတ်ညစ်လိုက်တာ။

မလေးက စိတ်ညစ်နေတုန်း ရှိသေး၊ ဝဏ္ဏက ဘယ်တုန်းက အိမ်ပေါ်က ပြန်ဆင်းသွားလည်း မသိ။ တိုင်မှာ လွယ်အိတ်ကလေးပဲ ချိတ်ရက် ကျန်နေခဲ့ပြီး လူက လမ်းမပေါ် ရောက်သွားပြီ။ မလေးမှာ ထမင်းအိုးလေး ဆူနေလို့ ငဲ့နေတုန်းရှိသေး၊ သားတော်မောင်ရဲ့အသံကို လမ်းမက ကြားလိုက်ရတယ်။

“ဟေ့ကောင်တွေ ဖိုးခန့်၊ ခေါင်းကြီး၊ ဖိုးသား၊ မျိုးကို၊ ရွှေပြုံးမောင် အကုန်လာခဲ့၊ ဘောလုံး ကန်မယ်”

“ဟယ်”

လို့ မလေ အော်မိအောင် မျက်လုံးပြူး ထိတ်လန့်သွားတယ်။ အရေးထဲ ထမင်းအိုးကလည်း ငှဲ့လို့မပြီးသေး။ ထမင်းရည်စစ်အောင် စောင့်နေရတုန်း...

“ဟေ့ကောင် လာပြီ ဖမ်းထား... ဂိုး... ဟာ လွတ်သွားပြီ... ညံ့တာကွာ”

စတဲ့ ဘောလုံးပွဲ ကြေညာသံတွေ ကြားနေရပြီ။ ထမင်းအိုးနှပ်နေတုန်း မလေ မျှော်လင့်နေတဲ့အသံ၊ ဂုန်းဆိုပြီး ဘောလုံးနဲ့ ဝါးဝင်းထရံကို ပိတ်မှန်တဲ့အသံ စကြားရပါပြီ။ ကမန်းကတန်း အိမ်ရှေ့ထွက်လာတုန်း နောက်ထပ် ဝင်းထရံကို ဘောလုံး ပိတ်မှန်တဲ့အသံ နှစ်ချက်၊ သုံးချက် တဂုန်းဂုန်းနဲ့ ဆက်ကြားရပြီး...

“ဟဲ့ ဘယ်ကလေးတွေတုန်း၊ ငါ့ဝင်းထရံကို မမှန်စေနဲ့ဟေ့”

လို့ အသံကုန် ဟစ်အော်လိုက်တဲ့ အိမ်နီးချင်း မဆင့် အသံကိုပါ ကြားလိုက်ရတယ်။ ဘောလုံးသမားတွေလည်း တစ်ခါတည်း ကြက်ပျောက် ငှက်ပျောက်၊ ဝဏ္ဏလည်း စပ်ဖြဖြနဲ့ အိမ်ထဲ ပြေးဝင်လာတယ်။

“သားရယ် ဒီနေ့မှ ကျောင်းစပိတ်တယ်။ ဒီနေ့ပဲ ပြောစရာ ဆိုစရာ ဖြစ်လာပြီ။ မေမေက သားကို ပတ်ဝန်းကျင်နဲ့ အဆင်ပြေတဲ့ လူလိမ္မာလေး ဖြစ်စေချင်တာ၊ ကဲ အခုကို မဆင့်က အော်နေပြီ။ အပြစ်မဖြစ်အောင် နေမှပေါ့”

မလေးက စိတ်ပျက်လက်ပျက်နဲ့ ပြောပြန်တော့ သားက မျက်နှာငယ်လေးနဲ့...

“ဟုတ်ကဲ့ မေမေ၊ ရေသွားချိုးတော့မယ်”

ဆိုပြီး ထွက်သွားတော့တယ်။ အင်း... ကျောင်းပိတ်ရက်ရဲ့ ပထမနေ့ အတွေ့အကြုံက မလွယ်ပါလားလို့ မလေး သက်ပြင်းတစ်ချက် ချလိုက်ရတယ်။

ဝဏ္ဏ ရေချိုးပြီးတော့ တီဗွီရှေ့ရောက်သွားပြီမို့ မလေး

စိတ်အေးလက်အေး ဟင်းဆက်ချက် နေတယ်။ ဟင်းအိုးလေး ဆူတာနဲ့ မလေး အိမ်ရှေ့ ထွက်လာတော့...

လား... လား တီဗွီရှေ့မှာ ကလေးတွေ ပြည့်လို့ပါလား။ မလေးတို့ ဧည့်ခန်းကြမ်းပြင်တစ်ခုလုံး အလွတ်မရှိ၊ အရွယ်စုံ ဆိုက်စုံ ကလေးတွေ ပြည့်လို့၊ ရပ်ကွက်လေးက လက်လုပ်လက်စား ရပ်ကွက်လေးမို့ အိမ်တိုင်းစေ့ တီဗွီ မရှိကြ။ ရှိကြတဲ့ အိမ်တွေကလည်း ကလေးတွေကို သည်းမခံ၊ ဝဏ္ဏနဲ့ကလည်း အရွယ်တူ သူငယ်ချင်းတွေ များတာမို့ မလေးတို့ အိမ်မှာပဲ စုနေကြတာ။

“ဟေ့ကောင် မင်းခြေထောက်ကြီးက ငါ့ဖင်ကို ထိုးတယ်ကွ”

“မတော်လို့ပါကွာ”

နောက်က ကလေးက ဆင်းထားတဲ့ ခြေထောက်ကို ရုပ်ပေးလိုက်တော့ ရှေ့က ကလေးက မကျေမနပ်နဲ့ ပြန်လှည့်သွားတယ်။

ကျော့ကေဇင်တို့၊ ဇင်မင်းဦးတို့လို ဘာမှ မသိတတ်တဲ့ နှစ်နှစ်၊ သုံးနှစ် ကလေးတွေကလည်း ရှေ့ဆုံးမှာ တမော့မော့၊ တစ်ခါတလေ မုန့်ပါလာတဲ့ ကလေးဆိုရင် နေကြာစေ့လှော်ခွံတွေ၊ ဆီးစေ့တွေက အိမ်ပေါ်မှာ အပုံလိုက် ကျန်နေခဲ့ကြတာမျိုး၊ တီဗွီပြရတာ ကိုယ့်ပစ္စည်းနဲ့ကိုယ် ကလေးတွေကို သည်းခံရတယ်။

ရှေ့ဆုံးက ထိုင်နေတဲ့ ကလေးတွေက လက်ဆော့ ခြေဆော့နဲ့ ပန်ကာတို့၊ ဓာတ်ကြိုးတို့ ဆွဲတတ်တာမျိုးမို့ မလေး အလွတ်မပေးရဲဘူး။ အလုပ်တစ်ခု လုပ်ပြီးတော့ကို စောင့်ကြည့်နေရတာ ၊ ဝန်လေးပေမယ့် သားသားနဲ့ အရွယ်တူကလေးတွေ ပျော်ကြပါစေ ဆိုပြီး ကလေးတွေကို ပြရတာ ။ ခဏနေတော့ ခြောက်နာရီ သတင်းကြေညာတဲ့ တီးလုံးလည်း လာရော တဂုန်းဂုန်းနဲ့ အိမ်ပေါ်က ဆင်းကြတော့တာပဲ။

ကိုရွှေဝဏ္ဏကလည်း ကလေးတွေနဲ့ရောပြီး ဆင်းမယ်လုပ်လို့
တော်တော်ဆွဲထားရတယ်။ နို့မဟုတ်ရင် ရေချိုးပြီးသားလေး ပြန်ပေကျံညစ်ပတ်ပြီး
ဆေးရကြောရဦးမှာလေ။ ထမင်းစား၊ ဘုရားရှိခိုး၊ တီဗွီကြည့်၊ အိပ်ရာဝင်သွားတဲ့
သားတော်မောင်ကို ကြည့်ပြီး မလေး ရင်မောနေရတယ်။ နှစ်လခွဲနော်။
နည်းနည်းနောနော မဟုတ်ပါလား။

ကျောင်းပိတ်ရက် အရှိန်လေးလည်း ရလာပြီ။ ကလေးတွေလည်း
ဆော့နည်းမျိုးစုံနေပြီ။ တစ်နေ့တော့ လက်မောင်းတွေ၊ ခြေထောက်တွေမှာ
သားရေကွင်း တစ်ထွေးကြီး စွပ်ပြီး အိမ်ရှေ့ ပိတောက်ပင်အောက်မှာ သားရေကွင်း
ပစ်နေကြတယ်။ မလေးလည်း အားတာနဲ့ သူတို့ သားရေကွင်းဝိုင်းကို
ထိုင်ကြည့်နေမိတယ်။ သားသားကိုလည်း အကဲခတ်ရတယ်။ မလေးက
တစ်ယောက်တည်း မွေးထားတာလေ။ မွေးထားတဲ့ ကလေးက စိတ်တည်ငြိမ်မှု
ရှိရဲ့လား၊ စိတ်ကို စုစည်းတတ်ရဲ့လား၊ နိုင်တဲ့အခါမှာ ပျော်သလို၊ ရှုံးတဲ့အခါမှာလည်း
ခံနိုင်ရည်ရှိရဲ့လား။ ညစ်တီးညစ်ကျယ် လုပ်တတ်သလားဆိုတာ ကစားဝိုင်းမှာသာ
အကဲခတ်လို့ရတာ ။ ကြည့်နေရင်းပဲ နှစ်လက်မလောက် မြေကြီးပေါ်မှာ
ထောင်နေတဲ့ ဝါးခြမ်းပြားလေးပေါ်မှာ တင်ထားတဲ့ သားရေကွင်း တစ်ထွေးကြီးကို
ပစ်ဖို့ရာ ဝဏ္ဏအလှည့် ရောက်လာတယ်။

ခူးတစ်ဖက် ထောင်လိုက်ပြီး လက်နှစ်ဖက်ကို ဆန့်တန်းလို့ မျက်စိက
သားရေကွင်းတွေကို စိုက်ကြည့်ပြီး လက်ထဲက သားရေပင်နဲ့ ပစ်မလို့ ဟန်ပြင်နေတဲ့
ဝဏ္ဏကို ကြည့်ပြီး မလေး ရင်မောနေတယ်။ စိတ်တည်ငြိမ်မှု၊ လက်တည်ငြိမ်မှုက
အင်မတန် အရေးကြီးတာလေ။ ဖတ်ခနဲ ပစ်လိုက်တာနဲ့ ထွေးခနဲ ထွေးခနဲ
ပြုတ်ကျသွားတဲ့ သားရေကွင်း အပုံကြီးကို ကြည့်ပြီး ကျန်တဲ့ ကလေးတွေဆီက...

“ဟာ”

ဆိုတဲ့ အသံကြီး ထွက်လာတယ်။ ဝဏ္ဏကတော့ တည်တည်ငြိမ်ငြိမ်ပဲ
သားရေကွင်းတွေကို သွားကောက်နေတယ်။ မလေးမှာ အခုမှ

သက်ပြင်းချရတော့တယ်။ သားမှာ ပုံမှန်ဦးနှောက် ဖွံ့ဖြိုးမှု ရှိပါလားဆိုပြီး စိတ်သက်သာရာ ရသွားတယ်။ သားသားက ဘေးမှာကျနေတဲ့ သားရေကွင်းတွေကို ယူပြီး တိုင်မှာ စွပ်နေတဲ့ သားရေကွင်းတွေတော့ ထားခဲ့တယ်။ မလေး သေချာကြည့်နေတာ မြင်တာပေါ့။

“ဟေ့ကောင်... မင်း ငါးပင် ပိုယူသွားတယ်”

အသံလာရာကို အံ့ဩတကြီး ကြည့်မိတယ်။ ဂျစ်တူးဆိုတဲ့ကလေး မျက်နှာထား မှန်မှန်နဲ့ သားကို ပြောနေတယ်။ သူ ညစ်တာ၊ သူ့မှာ သားရေကွင်း ကုန်နေပြီ။ မလေး သိတာပေါ့။ ဒါပေမယ့် မလေး ဝင်မပြောဘူး။ သား ဘာပြောမလဲ မလေး စောင့်နေတယ်။ သားက ခပ်အေးအေးပဲ။

“မင်းတို့ အားလုံးရှေ့မှာပဲ ငါ ယူရမယ့်ဟာ ယူတယ်၊ ငါ ချန်ထားရမယ့်ဟာ ချန်ထားတယ်။ မယုံရင် အတူကစားနေတဲ့ ချစ်ဦးတို့၊ ခေါင်းကြီးတို့၊ ဖိုးခန့်တို့ကို မေးကြည့်၊ ဟေ့ကောင်တွေ ငါ ပိုယူသလား”

ကလေးတွေ အားလုံး ခေါင်းခါပြတယ်။ ဒါပေမယ့် ဂျစ်တူးက မရဘူး။

“သူတို့ မမြင်ပေမယ့် ငါ မြင်တယ်ကွ၊ မင်း ငါးပင် ပိုယူတယ်”

ဂျစ်တူးဆိုတဲ့ ကလေးကတော့ ရှုံ့မဲမဲနေပြီလို့ မလေး သိလိုက်တယ်။ အတင်းငြင်းနေတော့ တာပဲ။ သားလည်း စိတ်တိုလာတယ်နဲ့ တူတယ်။

“မယူပါဘူးလို့ ဘယ်နှခါ ပြောရမလဲကွ၊ မင်း အငြင်းသန်တယ်၊ မကစားတော့ဘူကွာ၊ နောက် ငါတို့အိမ်ကိုလည်း ဘယ်တော့မှ တီဗွီ လာမကြည့်နဲ့တော့”

မလေး ပါးစပ် ဟသွားတယ်။ ဟိုကလေးက မျက်နှာပျက်ပျက်နဲ့ ပြန်သွားပြီး သားတို့က ဆက်ကစားနေကြတယ်။ မလေး ဆက်ကြည့်ရတာ စိတ်မပါတော့ဘူး။ စိတ်ထဲမှာ တန့်နဲ့နဲ့ ဖြစ်တဲ့ပြဿနာကို နေ့လယ်

ထမင်းစားပြီးတာနဲ့ မလေး သားကို ခေါ်ပြီး ရှင်းတယ်။

“သား လာစမ်းပါဦး၊ စောစောက ဂျစ်တူးကို တီဗွီလာမကြည့်နဲ့လို့ မင်း ဘာလို့ ပြောလိုက်တာလဲ”

“အမြင်ကတ်လို့ မေမေ၊ သူ ငြင်းလို့”

“သူ ငြင်းတာ မေမေလည်း သိပါတယ်။ သူ ရှုံးနေတာကို၊ သူ ငြင်းတာကို ကစားဖော်တွေ သိတယ်၊ သား မှန်တယ်ဆိုတာလည်း ကစားဖော်တွေ သိတယ်၊ သားကို ထောက်ခံကြတယ် မဟုတ်လား၊ တော်ပြီပေါ့၊ သား နိုင်နေပြီပဲ”

သားက မလေးစကားကို ငြိမ်ပြီး နားထောင်နေတယ်။

“တီဗွီ လာမကြည့်နဲ့လို့ ပြောတာမျိုးကျတော့ သား သူ့ကို နိုင်ရာနဲ့ ကိုင်တဲ့ သဘောမျိုး သက်ရောက်တယ်။ သားမှာ တီဗွီရှိတယ်၊ သူ့မှာ တီဗွီမရှိလို့ အနိုင်ကျင့်ရာ ကျတယ်။ တစ်ခုခုဆိုရင် သားတီဗွီ လာမကြည့်ရမှာစိုးလို့ သားမှားနေတဲ့အခါလည်း မှန်ပါတယ်လို့ သားဘက်က မျက်စိမှိတ် ထောက်ခံမယ့် လူတွေပေါ်လာရင် သားမှာ ညစ်ကျယ်ကျယ်လုပ်ချင်၊ ငါမှန်တယ် ဆိုပြီး အမြဲတမ်း ငြင်းချင်တဲ့ စိတ်တွေ ပေါ်လာမယ်။ မေမေ မကြိုက်ဘူးနော်၊ နောက်ကို အဲဒီ လို မပြောရဘူး၊ သူများတွေက ဝဏ္ဏမှာ တီဗွီရှိလို့ ကြီးကျယ်တယ်တယ်လို့ ထင်ကြဦးမယ်၊ မေမေပြောတာ မှတ်ထားနော်”

ဝဏ္ဏက ဘာမျှ ပြန်မပြောဘဲ ငြိမ်နေတယ်။ မလေး စကားတွေ သူနားလည်ရဲ့လား မသိဘူး။ ခနဥစ္စာ ပိုင်ဆိုင်မှုကို အခြေခံပြီး လူတစ်ဖက်သားကို အနိုင်ကျင့် ဖော်ကားတတ်တဲ့ စိတ်၊ ကလေးဘဝကတည်းက ဝဏ္ဏရင်ထဲမှာ မရှိဖို့ မလေး ကလေးနားလည်မယ့် စကားတွေနဲ့ ရှင်းပြဖို့ ကြိုးစားခဲ့တာပဲ၊ တဖြည်းဖြည်းတော့ နားလည်ပါလိမ့်မယ်လို့ မျှော်လင့်တယ်၊ ကလေးဆိုတာ ဒီလိုပဲ၊ စိတ်ဓာတ်ကလေး ကောင်းအောင် စောင့်ကြည့်၊ အကဲခတ်ပြုပြင်ပေးရတာ ပေါ့။ သူတို့လျှောက်ရမယ့် ဘဝခရီးက အရှည်ကြီး ကျန်းသေတယ်လေ။ မလေးက

တစ်ဦးတည်းသော သားကလေးကို စိတ်ရင်းကောင်းတဲ့၊ ရိုးသားတဲ့၊ သူများကို အနိုင်မကျင်တတ်တဲ့၊ စိတ်ဓာတ်ခွန်အား ပြည့်စုံတဲ့ မေတ္တာထားတတ်တဲ့သူ ဖြစ်စေချင်တာဆိုတော့ အမြဲမပြတ် စောင့်ကြပ် တည့်မတ်ပေးနေရမှာ မလေး တာဝန်ပဲလေ။

အဲဒီ နေ့ကစပြီး မလေး အားတဲ့အချိန် သားတို့ကစားဝိုင်းကို ထိုင်ထိုင်ကြည့်တတ်တာ အကျင့်ဖြစ်လာတယ်။ နွေရာသီ ကျောင်းပိတ်ရက် တစ်စတစ်စ ကြာလာတာနဲ့အမျှ မန္တလေး နေကလည်း ပြင်းသည်ထက် ပြင်းလာတယ်။ အားလုံး မလေးတို့အိမ်ရှေ့က ပိတောက်ပင် အောက်မှာပဲ စုပြီး ကစားကြတာလေ။ ကလေးတွေရဲ့ ကစားနည်းတွေက ခုချက်ချင်း ချက်ချင်း ပြောင်းလဲသွားတတ်တယ်။ သားရေကွင်းပစ်ရာကနေ ဆရာမ လုပ်တမ်းဆိုပြီး အိမ်နံရံမှာ စာတွေရေးလို့ အော်ချင်အော်နေကြတာ။

ခဏနေရင် တူတူပုန်းတမ်းဆိုပြီး ဟိုကြား ဒီကြား တိုးချင် တိုးကြတာ။ ပေသီးပစ်မယ်ဆိုပြီး လူစုနေရင်း တစ်ယောက်က လေယာဉ်ပျံရှုပ်ထိုး ကစားမယ်ဆိုတာနဲ့ ပြောင်းချင် ပြောင်းသွားတတ်တာမျိုး။ သင်္ကြံနံပြီးသွားတော့ လေကလေးကလည်း ပုံမှန် တိုက်နေပြီ။ တသုန်သုန်ဖြူးနေပြီဆိုတော့ လေတံခွန်လွှတ်ကြပြန်ပြီ။ တစ်ခု ငါးကျပ်နဲ့ လေတံခွန်အနီ၊ အပြာကလေးတွေ အိမ်ဆိုင်မှာ ရောင်းတာ ဝဏ္ဏ ပူဆာလို့ မလေး ဝယ်ပေးရတယ်။ တစ်ရက်တော့ ထူးထူးခြားခြား “ခြောက်ကျပ်ပေးပါ မေမေ၊ လေတံခွန် ဝယ်မလို့”

လို့ ဝဏ္ဏက ပြောတယ်။

“ဟဲ့ သားရဲ့ လေတံခွန် ဈေးတက်သွားတာလား”

“မဟုတ်ပါဘူး မေမေ၊ ကျန်ကျောင်းပုံ လေတံခွန် ဝယ်ချင်လို့။ လေတံခွန်အနီ၊ အပြာက သေးတယ်၊ သူတို့က ရိုးရိုး တစ်ခု ငါးကျပ်၊ ကျန်ကျောင်းပုံ လေတံခွန်က ရှယ်အကြီးကြီး တစ်ခု ခြောက်ကျပ်၊ အဖြူပေါ်မှာ ကျန်ကျောင်းပုံ

ရိုက်ထားတာ ဂွတ်ရှယ်ပဲ မေမေရာ၊ ကျန်ကျောင်းကလည်း လှလိုက်တာ။ မေမေ
မမြင်ဖူးသေးဘူးလား”

“အေး... မမြင်ဖူးသေးဘူး”

သားက ပြတင်းပေါက်က ခေါင်းထွက်ပြီး ဟိုကြည့် ဒီကြည့် ကြည့်တယ်။
ပြီးတော့..

“ဟော... ဟော ကြည့်လိုက်မေမေ။ ဟိုမှာ ချစ်ဦးတို့ လွှတ်နေကြတာ”

မလေး ပြတင်းပေါက်က ခေါင်းထွက်ပြီး မော့ကြည့်လိုက်တယ်။
တွေ့ပါပြီ။ ကျန်ကျောင်းပုံ လေတံခွန်၊ ခေါင်းပေါ်မှာ သူ ဆောင်းနေကျ ဦးထုပ်နဲ့
ခပ်မြိန်မြိန်ပြုံးနေတဲ့ ကျန်ကျောင်း၊ အနီ အပြာ လေတံခွန်လေးတွေကြားမှာ
ကြီးကြီးမားမား ခံခံထည်ထည်။ မလေး ကြည့်ရင်း ကြည့်ရင်း မလိုတမာ
ဖြစ်လာတယ်။

လေတံခွန်ချိုးတဲ့ သူတွေကလည်း တော်၊ နိုင်ငံခြားမင်းသားကိုမှ၊
တကယ်ဆို ရန်အောင်ပုံ၊ ဒွေးပုံ၊ လွင်မိုးပုံ ရိုက်ပြီး ရောင်းပါလား၊ ကလေးတွေ
ဝယ်ကြမှာပါပဲ။ အခုတော့ မလေးတို့ ခေါင်းပေါ်မှာ သူများကို မလေးတို့
မော့ကြည့်နေရတယ်။ အဲဒီ နေ့က ကျပ်တန် အနပ်မရှိလို့ ဆိုပြီး မလေး
ငါးကျပ်တည်း ပေးလိုက်တယ်။ ဝဏ္ဏက ကျန်ကျောင်းပုံ မပူဆာတော့ဘဲ လေတံခွန်
အနီလေးပဲ ဝယ်လာပြီး သူငယ်ချင်းတွေဆီ ထွက်သွားလို့ ပြဿနာ
ပြေလည်သွားခဲ့ပေမယ့် နောက်တစ်နေ့မှာ ပြဿနာတစ်ခု ထပ်တက်လာတယ်။

ထုံးစံအတိုင်း ဝဏ္ဏ ကစားနေတာကို မလေးက
ထွက်ထိုင်ကြည့်နေတဲ့အချိန်၊ ဝဏ္ဏကလည်း ဘီးလုံးကို လက်ကလေးနှစ်ဖက်
မြှောက်ကိုင်ပြီး သူ့လေတံခွန်ကို လေထဲရောက်အောင် မ၊တင်ဖို့ ကြိုးစားနေတယ်။
တော်တော်လှမ်းလှမ်းမှာ ဖိုးသားက ဝဏ္ဏရဲ့ လေတံခွန်လေးကို ကိုင်ပြီး လေထဲကို
မြှောက်တင်ပေးနေတယ်။ ဝဏ္ဏက လွှတ်လိုက်တော့လို့ အော်လိုက်၊ ဖိုးသားက

မြောက်တင်လိုက်၊ လေတံခွန်လေးက ဒယီးဒယိုင်နဲ့ လေထဲကို တက်သွားလိုက် ပြန်ကျလာလိုက်၊ ဘယ်နှခါလည်း မသိဘူး။ အကြိမ်ကြိမ်ပဲ၊ ကြည့်နေတဲ့ မလေးတောင် စိတ်မရှည်တော့ဘူး။ ဒါပေမယ့် သားသားက ဇွဲရှိတယ်။ မျက်မှောင်လေး ကုတ်အောင်ချီပြီး လေတံခွန်လေးကို လေထဲရောက်အောင် အမျိုးမျိုး ကြိုးစားနေတယ်။

လေတံခွန်လေးက တက်သွားလိုက်၊ ပိတောက်ပင်နဲ့ ငြိပြီး ပြန်ကျလာလိုက်၊ တက်သွားလိုက်၊ ထောင်ထားတဲ့ မီးချိတ် မီးကပ်တွေနဲ့ ထိပြီး ပြန်ကျလာလိုက်၊ မလေး ကြည့်နေရင်းနဲ့ ဘဝမှာ တိုးတက်ဖို့ ကြိုးစားခဲ့ရတဲ့ ကာလများကို ပြန်သတိရလာတယ်။ အကြိမ်ကြိမ် လဲကျရာက ပြန်လည်ထူမလာခဲ့ရတဲ့ အဖြစ်။ ကြိုးစားလိုက်စမ်း သားရေ၊ သား ကြီးပြင်းလာရင် ဒီလိုအပြင်းအထန် ကြိုးစားရတဲ့ အခြေအနေမျိုးတွေ တွေ့ရမှာပဲ။ ဇွဲမလျှော့နဲ့ သားရေ၊ တစ်ချိန်ချိန်မှာ အောင်မြင်ရမယ်လို့ မလေးစိတ်ထဲ အားပေးနေတုန်းမှာပဲ...

“ဟေး”

လို့ အောက်လိုက်တဲ့ သားသားအသံနဲ့အတူ လေတံခွန်လေးဟာ ဘာနဲ့မှ မငြိဘဲ ဒယီးဒယိုင်နဲ့ ကောင်းကင်ထဲသို့ တိုးတက်သွားတာ တွေ့လိုက်ရတယ်။ မလေး ဝမ်းသာလိုက်တာ၊ ဒါပေမယ့် မလေးရဲ့ ဝမ်းသာမှုက ကြာကြာမခံဘူး။

“ဖိုးသားရေ”

လို့ အော်ခေါ်လိုက်တဲ့ ဖိုးသားအမေရဲ့ အသံနဲ့အတူ...

“ဗျာ...”

ဆိုပြီး ဖိုးသားက ထူးတယ်။ ပြီးတော့...

“ဟေ့ ဝဏ္ဏ ငါသွားတော့မယ်၊ ဘီးလုံး ပြန်ပေးကွ”

လို့ တောင်းတယ်။ သားသားက...

“နေဦးကွ၊ လေတံခွန်က ခုမှလေထဲရောက်တာ”

ဆိုပြီး ကြိုးစားပမ်းစား တင်ထားရတဲ့ လေတံခွန်လေးကို
ဆက်လွှတ်နေတယ်။ မလေး မနေသာတော့ဘူး။

“ဖိုးသားကို ပေးလိုက် ငါ့သား”

လို့ ဝင်ဖြေရှင်းပေးလိုက်တော့ သားသားက စိတ်မသက်မသာ ပုံစံနဲ့
လေထဲရောက်ပြီးသား လေတံခွန်ကို ပြန်ရုပ်တယ်။ ဘီးလုံးကို ဖြုတ်ပြီး ဖိုးသားကို
ပေးလိုက်တယ်။ လေတံခွန်လေးသာ ကိုင်ပြီး ပြန်လာတဲ့ သားသားကို...

“သားသားမှာ ဘီးလုံးမရှိတာကို မေမေ့ကို ဘာလို့ မပြောတာလဲ”

လို့ မေးတယ်။ သားသားက...

“ခြောက်ဆယ်တောင်”

လို့ ဖြေတယ်။ ခြောက်ဆယ် ဖြစ်ပါစေ၊ မလေး ဝယ်ပေးရတော့မှာပေါ့။
မှန်စာကြိုးနဲ့ ဘီးလုံးက ခြောက်ဆယ်တဲ့၊ မှန်စာကြိုးကိုတော့ မလေး
သဘောမကျဘူး။

“သားသား မှန်စာကြိုးနဲ့တော့ မဝယ်ရဘူး၊ မှန်စာကြိုးက ရှတယ်။
သားသား အန်တီ စက်ဘီးစီးလာတုန်း လေတံခွန်ပြုတ်ကျပြီး မှန်စာကြိုး
လည်ပင်းကို ရှတာ သွေးတွေ ရွဲနေတာပဲ။ သားသားကို အရှမခံနိုင်ဘူး။
နောက်ပြီးတော့...”

မလေး စကား ခဏရပ်သွားတယ်။ ဝဏ္ဏက မလေးကို မော့ကြည့်ပြီး...

“နောက်ပြီးတော့ ဘာဖြစ်လဲ မေမေ”

လို့ ပြန်မေးတယ်။

“လေတံခွန် လွှတ်တာ မှန်စာကြိုးနဲ့ဆိုရင် သားသား သူများလေတံခွန်ကို

ဖြတ်ချင် တောက်ချင်တဲ့ စိတ်တွေ ဝင်လာလိမ့်မယ်။ လေတံခွန်အချင်းချင်း
တွေ့ရင်ကို ဖြတ်ချင်ကြတာ မဟုတ်လား။ တကယ်ဆို လေတံခွန်တစ်ခု
လေထဲရောက်အောင် ကြိုးစားရတာ ဘယ်လောက် ခက်ခဲတယ်ဆိုတာ သားသား
ကိုယ်တွေ့ပဲ မဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ် မေမေ”

“သားသားလိုပဲ ကြိုးစားပမ်းစား လေထဲရောက်အောင် တင်ထားရတဲ့
လေတံခွန်အချင်းချင်း လှီးချင်ဖြတ်ချင်တဲ့စိတ်၊ သူများရဲ့ ကြိုးစားမှုကို
ဖျက်ဆီးချင်တဲ့စိတ်၊ သားမှာ မရှိစေချင်လို့ သားကို မေမေ မှန်စာကြိုး
ဝယ်မပေးချင်တာ။ ရိုးရိုးအပ်ချည်ကြိုးနဲ့ လွှတ်နော် သား”

မလေးစကားကို နားထောင်နေကျ သားက ထူးထူးထွေထွေ
ဆင်ခြေမကန်ရှာပါဘူး။

မလေးမှာလည်း သားရဲ့ စိတ်ဓာတ်ကောင်းဖို့ အကြောင်းသင့်တိုင်း
ဆုံးမရတာ ၊ အဲဒီ နေ့က ဘီးလုံးဝယ်ပေးပြီး သားသားလည်း လေတံခွန် လွှတ်နေပြီမို့
မလေး စိတ်အေးလက်အေး အဝတ်လျှော်နေတယ်။ သားသားရဲ့ လေတံခွန်
လေထဲရောက်၊ မရောက် စောင့်ကြည့်ပြီးမှ မလေး အိမ်ထဲ ဝင်လာခဲ့တာ။ မလေးတို့
ရပ်ကွက်က ကားအသွားအလာမရှိလို့ ကားတိုက်မှာလည်း မပူရ။ လေတံခွန်ဆိုတာ
တစ်ယောက်တည်း လွှတ်ရတာ မို့ ငြင်းမှာ၊ ခုံမှာ၊ ရန်ဖြစ်မှာလည်း မပူရလို့
စိမ်ပြေနပြေ အဝတ်လျှော်နေခဲ့တယ်။ တစ်ချိန်လုံး သားသားကို မေ့နေတယ်။

အဝတ်လျှော်၊ ရေချိုး၊ သနပ်ခါးလိမ်း၊ အလှပြင်၊ အချိန်တွေ အကြာကြီး
နေပြီးမှ ဝဏ္ဏကို သတိရလာတယ်။ နေ့လယ်နေ့ခင်း ကော်ဖီတိုက်ဦးမှပါပဲလေ ဆိုပြီး
ကော်ဖီဖျော်တယ်။ ပြီးမှ လေတံခွန်လွှတ်နေတဲ့ သားကို ခေါ်ဖို့ အိမ်ရှေ့ကို
ထွက်လိုက်တယ်။ အဲဒီ မှာ ဧည့်ခန်းနံရံကို မှီပြီး ခြေပစ်လက်ပစ်၊ စိတ်ပျက်လက်ပျက်
ထိုင်နေတဲ့ ဝဏ္ဏကို မမျှော်လင့်ဘဲ တွေ့လိုက်ရတယ်။ ခါတိုင်း အိမ်ပေါ်တက်လာရင်

ဝုန်းဒိုင်းကြပြီး မေမေရေလို့ အော်ဟစ် တက်လာတတ်တဲ့ သား၊ ဘာဖြစ်လို့
တိတ်တိတ်ဆိတ်ဆိတ် ဒီမှာ လာထိုင်နေရတာ လဲ၊ မလေး စိတ်ထဲ
ထူးဆန်းသွားတယ်။

“သား ဘာဖြစ်လာတာလဲ”

ဝဏ္ဏက မော့ကြည့်တယ်။ သူ့မျက်လုံးထဲမှာလည်း မျက်ရည်တွေဝဲနေလို့၊
မလေး စိတ်ပူလိုက်တာ...

“မေမေ”

“သား”

“သူများရဲ့ ကြိုးစားမှုကို ဖျက်ဆီးချင်တဲ့စိတ်၊ သူများကို
လှီးချင်ဖြတ်ချင်တဲ့စိတ် ရှိမှာစိုးလို့ သားကို မှန်စာကြိုးနဲ့ မလွှတ်နဲ့လို့ မေမေ
ပြောခဲ့တယ်နော်”

မလေး ရင်တွေ တထိတ်ထိတ် ခုန်လာတယ်။

“အခု သားရဲ့ ကြိုးစားမှုကို ဖျက်ဆီးချင်တဲ့သူတွေ၊ သားရဲ့
အောင်မြင်မှုကို လှီးချင်ဖြတ်ချင်တဲ့ သူတွေက မှန်စာကြိုးနဲ့ ဖြတ်သွားလို့ သား
လေတံခွန် ပြတ်သွားပြီး မေမေ၊ သား မကာကွယ်နိုင်ခဲ့ဘူး၊ ဘယ်လိုလုပ်ရမလဲ
မေမေ”

ဝဏ္ဏ မျက်ရည်တွေ တပေါက်ပေါက် ကျလာတယ်။ မလေး
ကြောင်အ၊နေတယ်။ သားကို ကြည့်ပြီး စိတ်မကောင်းဘူး၊ ဘာစကားမျှလည်း
မပြောနိုင်ဘူး။ ကိုယ့်မှာသာ ကိုယ့်သားကို စိတ်ဓာတ် အဆင့်အတန်းမြင့်အောင်၊
သူများကို အနိုင်ကျင့်ချင်၊ လှီးချင်ဖြတ်ချင်တဲ့စိတ် မရှိအောင် ကြိုးစားလိုက်ရတာ ၊
သင်ကြားလိုက်ရတာ ၊ လောကကြီးထဲမှာ လူမျိုးစုံ ရှိတာပါလား။ ကိုယ်က မလှီးရဘဲ
ကိုယ့်ကို မညှာမတာ ရက်ရက်စက်စက် လှီးချင်တဲ့သူနဲ့ တွေ့တော့ အခုလို သားလေး

မျက်ရည်ပေါက်ပေါက်ကျအောင် ခံစားနေရပြီ။

ဟုတ်တယ်... မေမေ လိုသွားတယ်။ မေမေ ညံ့သွားတယ်။ သူများကို
မေတ္တာထားဖို့၊ အနိုင်မကျင့်ဖို့ လိုအပ်သလို ကိုယ့်ကို မေတ္တာမထားဘဲ
အနိုင်ကျင့်ခံရတဲ့အခါ ခုခံကာကွယ်ဖို့ ကိုယ်ခံအင်အား၊ စိတ်ဓာတ်ခွန်အား ပြည့်နေဖို့
သားကို သင်ကြားပေးရဦးမှာပါလား။ လေ့ကျင့်ပေးဖို့ လိုအပ်နေပါလား ဆိုတာ
ပထမဦးဆုံးအကြိမ် မလေး သတိထားမိလိုက်တယ်။

ပြတင်းပေါက်က ခေါင်းထွက်ပြီး ကောင်းကင်ပြာကြီးကို မလေး
မော့ကြည့်လိုက်ဖြစ်တယ်။ သူ မညှာမတာ ဖြတ်ချထားခဲ့လို့ ပျော်ရွှင်အားရနေတာ
ထင်တယ်။ ကျန်ကျောင်းပုံ လေတံခွန်ကြီးက ခပ်မြိန်မြိန်ပြီးပြီး မလေးကို
ငုံ့ကြည့်နေတယ်။ ကောင်းကင်ပြာ ဟိုးအဝေးမှာတော့ ကြိုးပြတ်သွားတဲ့
လေတံခွန်လေးတွေ၊ အနီ၊ အပြာလေးတွေ မှုန်မွှားမွှား မြင်နေရတယ်။ ဒီထဲမှာ
သားသားရဲ့ လေတံခွန်လည်း ပါမှာ သေချာပါတယ်။

*